O Dalila pentru doi Samsoni

(Grigore Constantinescu – 16 iunie 2007)

Poate fi apreciată drept foarte bună ideea de a prezenta un proiect repertorial mai întâi în formulă de concert, înaintea montării scenice.

După „Cenușereasa” de Rossini, am urmărit în final de stagiune, la Opera Națională, „Samson și Dalila” de Saint Saens. Cu câteva luni în urmă, se lansase în foyerul galben al Teatrului un CD al capodoperei franceze care alinia în distribuție pe Elena Cernei, Ludovic Spiess, Dan Iordăchescu și Nicolae Florei, sub bagheta lui Carol Litvin. S-a discutat atunci despre oportunitatea reluării titlului și, iată, realizarea s-a înfăptuit sâmbătă seara.

„Petele din soare” apar de-abia acum, când Dalile de anvergură nu prea sunt, iar tenorii rămân un punct nevralgic. Publicul a aşteptat mai bine de o jumătate de oră până a fost anunțat că Sergej Larin din Bratislava, un timp vedetă a Operei vieneze, a fost „lovit” de atacul unei viroze și va cânta dacă poate, cât poate. Cum actele doi și trei sunt mai solicitante, nu a mai putut după primul, lăsându-se înlocuit de Marius Vlad Budoiu, destul de incomodat de această împrejurare și probabil nici el prea sănătos după felul cum consuma, între frazele cu acute, un lichid misterios aflat într-o sticlă la proximitatea pupitrului. Dacă Larin ne-a lăsat să-i regretăm evidenta carismă a alurii solistice, Budoiu nu a făcut vreun efort pentru a demonstra că Dalila îl seduce. Mai mulțumitoare era suferința sa după trădare, sclav, orb și disperat. Este adevărat, Gabriela Popescu – în situația de a fi singura Dalila între doi Samsoni ! – a parcus rolul cu aplicație. Dar faptul că nici una din cele trei superbe arii ale eroinei nu a primit aplauze spune destul de mult.

Cine rămân deci veritabilii artiști de prestigiu ai acestui concert-spectacol? Eduard Tumagian în spectaculoasa evoluție muzical-teatrală a Marelui preot și Pompeiu Hărășteanu, de neuitat într-o singulară apariție, dar de mare efect, din primul act. Să remarcăm de data aceasta corul impresionant condus de Stelian Olariu, cu sonoritate și dicție impecabilă și mai convingător decât orchestra, situată de Iurie Florea în limitele pragmatismului.

Proiectul este neîndoios de valoare, condițiile realizării lui intră însă în domeniul managementului artistic ce ar putea reuni forțele necesare. Altfel, suntem datori să revenim la discul amintit.